

Recordant la Montse

Últimament ha marxat molta gent del meu poble, i molt joves.. desgraciadament.

Però avui us vull parlar de la Montse, de la noia que coneixia des de molt jove.

Haviem treballat juntes "només" vint-i-quatre anys!. En aquest temps hi va haver dies de tot! Bons, dolents, de plors, d'alegries, sortides a sopar, a ballar.... Molts riures compartits, llavors la maduresa, els problemes, alguna malaltia, però sempre mantenint el contacte.

La mort sempre colpeja molt durament, però ella ho va portar amb molta dignitat!

Nomes tenia 58 anys, quatre més que jo, i penso que m'agradaria haver-la vist molts més anys, poder gaudir de la seva companyia, estar juntes més vegades.

Has marxat per la porta del darrere
discretament
com tu tan bé sabies fer.
No ens has donat temps
per entendre-ho.

Ha sigut molt depressa,
sabia que estaves malalta
però, no sabia que tant.

Fins l'últim dia
el teu tarannà ha
sigut

el de sempre.
Sense fer soroll
somrient, la teva

cara
com si no passés res....

Tota una senyora
el que tu eres....
Amiga estimada
fins sempre!

Mª Laura Sarrà

D'aquells tres dies, a part de la tristesa, ràbia, angoixa i indefensió, ens en va quedar el record inesborrable dels voluntaris casolans i forans vinguts d'indrets allunyats: Arenys de Mar, Sant Celoni, Granollers, Barcelona. etc. És per això que avui, 20 anys després, passejant per aquestes muntanyes altra vegada verdes, ens recordem d'aquells dos gamarussos i del munt de gent que es va mobilitzar per intentar parar el que era imparabile.

Festa Major

Del 26 al 29 d'aquest passat mes de juny varem celebrar la Festa Major. El fet que la nostra revista es publiqui cada dos mesos, va fer impossible poder donar raó del programa d'actes amb antelació i a la sortida d'aquest número, la festa ja ha passat. Tot i amb això voldríem dir que un any més ha estat un èxit, tant de programació (molts actes eren a càrrec de gent del poble) com d'assistència.

Dit això reculem en el temps i ens plantarem a la "Fiesta Mayor de Bigas de l'any 1959", que va tenir lloc els dies 21, 22 i 23 d'agost, ja que durant molts anys es celebrava a l'agost aprofitant la presència dels estiuejants. Pensem que en aquells moments el nostre poble tenia censats uns 800 habitants.

Perquè recordarem la Festa Major del 1959? Doncs perquè, tot i estar organitzada per uns particulars que s'hi jugaven el perdre diners, va ser de "postín". Va començar amb la

representació teatral de "L'Estudiant Ros" obra escrita per Antonio Santos Antolí un autor que havia estat mestre del nostre poble pocs anys abans i, després de més de 200 representacions al Teatre Romea, venia a Bigues de la mà de Joan Capri, amb Mercedes Broquetas i Lluís Nonell.

El dissabte, després de la Dansa amb el tradicional Ball Infantil al migdia, tenia lloc el Ball de Tarda, el Concert i el Ball de Nit a càrrec de l'Orquestra-Cobla "Escolans" de Sant Sadurni de Noia.

El diumenge al migdia, el Festival Infantil amb pallassos i una acordionista anomenada Mary Carmen Casanova. A les 5 de la tarda, i després de molts anys de no haver-n'hi, partit de Futbol Infantil entre el Bigues i el Riells del Fai. Aquest va ser el primer partit jugat a Bigues a partir de la Guerra Civil i del que algun dia en recordarem. A les 6,30 "Carrera de Cintas cedidas por las señoritas de Bigas". A les 7,30 Ball de tarda; a les 11,30 concert i Ball de Nit amb "Batalla de Confetti". "La Gran Orquestra Castelos" de Barcelona va ser l'encarregada de la part musical.

Aquell any es va instal·lar una "Gran Tómbola" per recollir diners per les necessitats de la Parròquia.

Els "Palcos" costaven de 250 a 400 pessetes, segons la seva situació en l'envelat i per aquest preu hi tenien entrada sis persones amb dret a cadira.

Com es pot veure, la Festa Major d'aquell any va ser sonada, igualment com altres més que valdria la pena recordar i que no tenien res a envejar a les d'avui.

Miquel Mas Puig